

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Tomcsányi Tamás Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Tomcsányi Tamás ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe ...) felperesnek, a Tamási & Társai Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Tamási Bertold ügyvéd) által képviselt alperes neve (....) alperes ellen szerzői jogdíj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. november 23. napján kelt, 3.P.22.792/2011/19. számú ítélete ellen az alperes 24. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az alperest 368.280 (Háromszázhatvannyolcezer-kétszáznyolcvan) forint után 2008. február 1. napjától a kifizetés napjáig járó mindenkori, a gazdálkodó szervezetekre irányadó törvényes mértékű kamat megfizetésére kötelezi, egyebekben helybenhagyja.

Köteles az alperes 15 napon belül a felperesnek megfizetni 10.000 (Tízezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 368.280 forintot és annak 2007. november 7. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes - a Ptk. 301/A. §-a szerinti - késedelmi kamatát, továbbá 56.600 forint perköltséget.

Az ítélet tényállása szerint a peres felek 2006. október 30-án szoftver adásvételi és vállalkozási szerződést kötöttek egymással a felperes által kifejlesztett és forgalmazott „r...+” elnevezésű szoftver (a továbbiakban: l...+) bevezetése tárgyában. A szoftverhez kapcsolódóan az alperes 2006 évben az ügyfeleinél használatban lévő Sz... V... elnevezésű termék fejlesztésével bízta meg a felperest. A kifejlesztendő „Sz... V...ból számlák feladása l...+ pénzügyi rendszernek” elnevezésű programalkotás lényege szerint az alperesi könyvelő cég ügyfelei a számláikat a saját „Sz... V...”-jükből a fejlesztés segítségével kiexportálhatták egy fájlba és azt elektronikusan továbbíthatták az alperesnek, amelyeket az alperes alkalmazottai importálással elhelyezhettek a saját „l...+” rendszerükbe egyetlen

gombnyomással, azok külön-külön rögzítése nélkül.

Az alperes 2006. október 4-én a „r... fejlesztés Megrendelő” megjelölésű iratban részletes megrendelést adott a felperes felé. Az irat 7. pontja tartalmazta a per tárgyát képező fejlesztést, amelynek nettó ellenértéke a felek megállapodása szerint 306.900 forint volt.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes 2006-ban elkészítette a hivatkozott fejlesztést, melynek javított verzióját e-mail útján, egy „.exe” kiterjesztésű fájlban 2006. november 30.-án az alperes képviselőjének, V... K...nak megküldött. Az alperesnél azonban az „l...+” programra való átállás nem valósult meg, ezért a per tárgyát képező fejlesztést az alperes nem használta fel és a fejlesztés díját nem fizette meg a felperes részére.

A felek 2007. április 16-án fizetési könnyítést tartalmazó megállapodást kötöttek egymással, mely szerint az alperes az esetben, amennyiben legalább tíz, „Sz... V...” szoftvert használó ügyfelet közvetít a felperes részére, és azok részére a perbeli fejlesztést is tartalmazó frissítések eladása megtörténik, úgy ez esetben az egyedi fejlesztés összegét - bruttó 368.280 forintot - az alperesnek nem kell megfizetnie. Az alperes e kedvezményre 2007. szeptember 30. napjáig volt jogosult, mely időpontig egyetlen ügyfelet sem közvetített a felperes felé, egyben további haladékot kért. A felperes 2007. szeptember 30-án számlát állított ki az alperes felé 2007. november 7-ei teljesítési határidővel a perben követelt összegről. Később e számlát sztorizta és 2008. január 31-éig újabb fizetési haladékot adott. Időközben a felperes a perbeli fejlesztést is magában foglaló „R... E...” programot vezetett be a kereskedelmi forgalomba és felajánlotta az alperes részére, hogy az egyedi fejlesztés ellenértékébe beszámítja a kiközvetített új termék díját, amennyiben az új termékre szerződő partnert küld. Az alperes az ügyfeleit a 2008. február 4-én kelt e-mail üzenetben felhívta az új termékre való átállásra, a per tárgyát képező programalkotás fejlesztésének díját azonban ezt követően sem fizette meg a felperesnek.

A felperes módosított keresetében 368.280 forint és járulékai megfizetésére kérte az alperest kötelezni elsődlegesen felhasználási díjként az Sztj. 42. §-ának (1) bekezdése, 49. §-ának (1) bekezdése és 60. §-ának (4) bekezdése alapján, másodlagosan vállalkozási díjként a Ptk. 389. §-a alapján. Állítása szerint a megrendelő 7. pontjában szereplő programalkotást maradéktalanul teljesítette, azt előbb DVD-n, majd az alperes által javasolt módosításokat, javításokat követően e-mailben adta át az alperes számára, amelyet az alperes saját hibájából nem használt fel és díját többszöri felszólítás ellenére sem fizette ki.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Arra hivatkozott, hogy a per tárgyát képező fejlesztés szerződésszerű teljesítése nem történt meg, a felperes nem készítette el a programot olyan módon, hogy az alperes ügyfelei számára a „Sz... V...”-hoz, azon belül is annak 4.5. verziójához illeszthető és külön megvásárolható legyen, ezért nem fizette meg annak ellenértékét. Állítása szerint a 2006. november 30-án e-mailben átküldött „.exe” fájl csak egy tesztverzió volt, amely az alperes ügyfelei számára értékesíthető és telepíthető állapotban sohasem került az alperes részére átadásra. A megrendelés szerződésszerű teljesítését a

felperes által csatolt munkalapok nem bizonyítják, míg a funkció fejlesztését a felperes valójában saját kereskedelmi terméke, a „R... E...” fejlesztéséhez hasznosította. Arra is hivatkozott, hogy a felperes az alperes helyzetét a szerződéskötéskor kihasználta, a fejlesztést megtévesztően egyedinek tüntette fel és feltűnően aránytalan áron dolgozta ki azt, ezért a felek között létrejött megállapodás uzsorás szerződés, amely semmis.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta. Határozatát az Szjt. 1. §-ának (2) bekezdés c) pontjára, 42. §-ának (1) bekezdésére, 49. §-ának (1)-(3) bekezdéseire és 60. §-ának (4) bekezdésére alapította.

Megállapította, hogy a perben nem volt vitás, hogy az alperes a korábban már megvásárolt „I...+” program alkalmazását elősegítő számítógépi programalkotást rendelt meg a felperestől. A szoftver az alperes ügyfeleinél került volna telepítésre, akik azt a „Sz...V... 4.5.” alkalmazásokhoz használhatták volna, célja azonban az alperesi „I...+” csomag működtetésének hatékonyabbá és kényelmesebbé tétele volt.

Kifejtette, hogy a felek megállapodása az Szjt. 1. §-ának (2) bekezdés c) pontja szerinti szerzői jogi védelem alá tartozó számítógépi programalkotás létrehozására irányult, ezért a felek jogvitáját nem a Ptk. vállalkozási szerződésekre irányadó általános rendelkezései, hanem az Szjt. felhasználási szerződésre vonatkozó rendelkezései alapján bírálta el. Rögzítette, hogy a felperes kimerítően dokumentálta azt a folyamatot, amelynek során a felek között a jövőben megalkotandó mű létrehozására irányuló szerződés létrejött. Ennek első eleme a keresetlevélhez F/3. sorszám alatt csatolt fejlesztési igény visszaigazolás, azaz tulajdonképpen a felperes szerződéses ajánlata, amelyben műszakilag szabatos módon került meghatározásra a kifejlesztendő számítógépi programalkotás célja, rendeltetése, működése, valamint ezek megvalósításának módja. Az F/4. alatt csatolt 2006. október 4-én kelt „Fejlesztés megrendelő” az előbbi ajánlatra utal vissza, tartalmazza a programalkotás elkészítésének határidejét, ellenértékét és teljesítésének módját. A felperes K/3. alatti ajánlatának elfogadásával, azaz az F/4. sorszám alatt csatolt megrendelőnek az alperes általi aláírásával ezért a felek között a számítógépi programalkotás elkészítésére irányuló írásos szerződés létrejött.

Az alperes ügyvezetőjének 2012. november 23-ai személyes meghallgatása során előadott nyilatkozatából az elsőfokú bíróság egyértelműen megállapíthatónak látta, hogy az alperes a felperes által felajánlott programalkotást átvette, azt azonban nem tesztelte, azaz nem győződött meg arról, hogy az e-mailben orvosoltnak állított hiba valóban korrigálásra került-e. Erre a kérdésre az alperes egy év múltán tért vissza, akkor amikor az „I...+” programcsomag bevezetése ismét aktuálissá vált. Ezen időpontig ugyanis a programcsomag használatba vételét az alperes saját döntése alapján elhalasztotta. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes az Szjt. 60. §-ának (4) bekezdésében előírt határidő alatt nem jelzett hibát a felperes felé, ezért az Szjt. 49. §-ának (1) bekezdése alapján úgy kell tekinteni, hogy a programalkotást elfogadta, ezzel a programalkotás kifejlesztéséért járó hasznosítási díj esedékessé vált. Hangsúlyozta, hogy mindezt az alperes előadása alapján aggálytalanul meg lehetett állapítani a perben, ezért nem látta szükségét a felek által indítványozott tanúbizonyítási eljárás lefolytatásának.

Az alperes azon utólagos védekezésének, mely szerint a megküldött szoftvert pusztán olyan tesztverziónak tekintette, amely nyilvánvalóan nem felelt meg annak a szerződési feltételnek, hogy a modulnak a Sz... 4.5. verziójához illeszkednie kell, az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget, hangsúlyozva, hogy ilyen hibát az alperes a saját állítása szerint sem jelzett a felperes felé a törvényben előírt négy hónapos határidő alatt. Kiemelte, hogy a per egyéb adatai arra mutatnak, hogy az alperes maga is szerződésszerűnek tekintette a felperes teljesítését, mert a pert megelőzően még utalást sem tett hibás teljesítésre, a követelt összeget mindvégig elismerte, mindössze annak megfizetésére kért több ízben haladékat.

Súlytalannak találta az alperesnek a felperes újabb fejlesztésével kapcsolatos kifogását, mert álláspontja szerint a felek arra kötöttek szerződést, hogy a felperes az alperes ötlete alapján egy programalkotást hoz létre, mellyel kapcsolatos vagyoni jogok tekintetében az alperes nem szerzett kizárólagos rendelkezési jogot. Alaptalanul sérelmezte ezért, hogy a felperes a saját programalkotását egy későbbi fejlesztésben felhasználta.

Az elsőfokú bíróság megalapozatlannak találta az alperesnek a felek közötti szerződés semmisségével kapcsolatos védekezését is, mert az alperes nem bizonyította, hogy mi volt az a szerződéskötéskor fennálló helyzet, amelyet a felperes az állított uzsorás szerződéssel kihasznált.

Nyilvánvalóan tévesnek találta az alperes feltűnő aránytalanság körében előadott okfejtését, mert abban az alperes a perbeli programalkotás kifejlesztésének ellenértékét vetette össze a perbeli modult is tartalmazó szoftver licenccijával. Kifejtette, hogy a felperes által a perben követelt díj egy eredeti mű létrehozásának díja volt, míg a licenccidíj a már létező művek tömeges felhasználásának ellenértéke.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a felperes elsődleges kereseti kérelmét megalapozottnak találta és az alperest a kereset szerint marasztalta. A perkieltségről a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását kérte.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése szempontjából kulcsfontosságú kérdést, azaz a teljesítés megtörténtét mindennemű bizonyítási eljárás nélkül, csupán a felperes állítására alapozva tényként fogadta el az alperes konzekvens vitatása ellen. Az ítélet továbbá nem tartalmaz indokolást az alperes által indítványozott bizonyítás mellőzése vonatkozásában sem. Egy e-mailen átküldött csatolt fájl nem azonos egy, a „Sz... V... 4.5.” számlázó szoftverhez szervesen illeszkedő, menürendszerből indítható szoftverfrissítéssel, illetve a felhasználók által megszokott és elvárt módon meglévő számlázó szoftverükhöz saját számítógépükre telepíthető adathordozón lévő vagy internetről letölthető komplett szoftverrel, melyet a felperes maga sem aposztrofált szoftverként.

Az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatával egyezően állította az alperes a fellebbezésében, hogy a felperes a tesztfázisban tartott, az nem került átadásra az alperes részére. Ezt igazoló teljesítés igazolás nem készült, míg az e-mail útján

történő teljesítést a felek közötti szerződés nem tette lehetővé. A felperesnek a 7-es jelű szoftvermodul végleges telepíthető változatát egyebekben nem is az alperes részére, hanem az alperes ügyfelei számára kellett volna átadnia, azt oly módon hozzáférhetővé tenni, hogy az ügyfél azt megvehesse, installálhassa és saját számítógépén használhassa.

Sérelmezte a fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében a követelés esedékességét egy olyan időponthoz kötötte, amelyet a felek okirattal bizonyított közös megállapodása módosított. Ennek alapján a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontja legfeljebb 2008. február 1-je lehetne a csatolt megállapodás alapján.

Arra is hivatkozott, hogy tévesen minősítette az elsőfokú bíróság a peres felek közötti szerződést az Szjt. szerinti felhasználási szerződésnek. Bár az alperes volt a 7-es jelű funkció megrendelője, azonban nem az alperes lett volna annak felhasználója, hanem az alperes azon ügyfelei, akik a „Sz... V... 4.5.” felperes által engedélyezett szoftverfelhasználói joggal már rendelkeztek. A termék elkészültét követően ezért az alperes ügyfelei kötöttek volna felhasználási szerződést a felperessel a perbeli 7-es jelű funkcióra, amelynek ellenértékét közvetlenül a felperes felé fizették volna meg. Az alperes és a felperes között valójában a Ptk. szerinti vállalkozási szerződés jött létre, ezért az Szjt. 60. §-ának (4) bekezdésében foglalt határidő az alperesre nem vonatkozik, arra tekintettel sem, hogy a 7. számú funkció vonatkozásában az alperes nem minősül felhasználónak. Egyebekben e határidő el sem kezdődött, mivel a szerződéses paramétereknek megfelelő mű a mai napig nem került átadásra az alperes számára.

Továbbra is fenntartotta a szerződés semmisségével kapcsolatban korábban kifejtett álláspontját, megismételve, hogy a felperes az alperest megtévesztette, amikor a perbeli modult egyedi, különleges eseti igénynek minősítette.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult annak helyes indokaira utalással.

A fellebbezés az alábbiak szerint, kis részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló érdemi döntést hozott. Kifejtett érveit a Fővárosi Ítélet tábla mindenben osztotta, azok közül - elsősorban a fellebbezésben foglaltakra tekintettel - az alábbiakat hangsúlyozza.

Helyesen állapította meg, hogy a felek megállapodása az Szjt. 1. §-ának (2) bekezdés c) pontja szerinti szerzői jogi védelem alá tartozó számítógépi programalkotás létrehozására irányult, ezért megalapozottan járt el akkor, amikor a felek jogvitáját nem a Ptk. vállalkozási szerződésekre irányadó általános rendelkezései, hanem az Szjt. felhasználási szerződésre vonatkozó rendelkezései alapján bírálta el. Ahogy azt a Fővárosi Ítélet tábla már több ízben kifejtette, az Szjt. 3. §-a azokban az esetekben engedi alkalmazni a Ptk. rendelkezéseit, amelyeket a Szerzői jogról szóló törvény nem szabályoz. Ezért amennyiben a felek megállapodásának tárgya valamely szerzői mű - jelen esetben az Szjt. 1. §-ának (2)

bekezdés c) pontja szerinti számítógépi programalkotás -, úgy a megállapodásból eredő jogvitára elsődlegesen az Szjt. szabályait kell alkalmazni. Szerzői jogvitában ezért csak azok a kérdések bírálhatóak el a Polgári Törvénykönyv szabályai alapján, amelyeket a Szerzői Jogi Törvény vonatkozó rendelkezései kifejezetten nem rendeznek.

Az elsőfokú bíróság megfelelően minősítette a felek jogviszonyát jövőben megalkotandó mű létrehozására irányuló felhasználási szerződésnek, ezért helyesen alapította döntését az Szjt. 49. §-ának (1)-(3) bekezdéseire és 60. §-ának (4) bekezdésére, ennek ellenkezőjét alaptalanul sérelmezte az alperes a fellebbezésében. Sem az idézett rendelkezések, sem az Szjt. felhasználási szerződésekre vonatkozó V. fejezete azonban nem szabályozza a szerződés létrejöttének folyamatát, ezért azt a Ptk. kiegészítő szabályai alapján lehetett a perben megállapítani. Helytállóan tekintette a keresetlevélhez F/3. sorszám alatt csatolt fejlesztési igény visszaigazolást a felperes Ptk. 211. §-ának (1) bekezdése szerinti szerződéses ajánlatának. A Ptk. 213. §-ának (1) bekezdése értelmében a szerződés távollévők között akkor jön létre, amikor az ajánlatot elfogadó nyilatkozat az ajánlattevőhöz megérkezik. helyesen következtetett arra, hogy megrendelő alperes általi aláírásával - azaz a felperes K/3. alatti ajánlatának elfogadásával - a felek között a számítógépi programalkotás elkészítésére irányuló írásos szerződés - annak a felperes általi kézhezvételével (Ptk. 214. §-ának (1) bekezdése) - létrejött. A 2006. október 4-én kelt „Fejlesztés megrendelő” az ajánlatra utal vissza, amely tartalmazza a programalkotás elkészítésének határidejét, ellenértékét és teljesítésének módját, ezért a felek valamennyi lényeges kérdésben megállapodtak (Ptk. 205. §-ának (2) bekezdése).

Osztható volt az elsőfokú ítélet álláspontja abban, hogy az alperes ügyvezetőjének 2012. november 23-ai személyes nyilatkozatából egyértelműen megállapítható, hogy az alperes a felperes által felajánlott programalkotást átvette, azt azonban nem tesztelte, azaz nem győződött meg arról, hogy az e-mailben orvosoltnak állított hiba valóban korrigálásra került-e. Megalapozatlanul sérelmezte ezért a fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése szempontjából kulcsfontosságú kérdést, azaz a teljesítés megtörténtét bizonyítási eljárás nélkül, csupán a felperes állítására alapozva tényként fogadta el az alperes konzekvens vitatása ellen, és az ítélet nem tartalmaz indokolást az alperes által indítványozott bizonyítás mellőzése vonatkozásában. Az ítélet 8. oldalának negyedik bekezdésében fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy az alperes ügyvezetőjének nyilatkozatából aggálytalanul megállapítható volt a szerződés felperes általi teljesítése, valamint az a körülmény, hogy az alperes a saját érdekkörében felmerült okból nem győződött meg arról, hogy az alperes által korábban jelzett hibát a felperes valóban kijavította-e, azaz az Szjt. 60. §-ának (4) bekezdésében előírt határidő alatt az alperes nem jelzett hibát a felperes felé, mely tényre tekintettel nem látta szükségét további bizonyításnak e körben. A gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 149. §-a szerint a korlátolt felelősségű társaság ügyvezetője jogosult a társaság képviselőjére és az ügyintézésre, megfelelően járt el ezért az elsőfokú bíróság akkor, amikor az ügyvezető nyilatkozatát nyomatékkal

vette figyelembe a teljesítés megtörténtének megállapítása során. Az Szjt. 49. §-ának (1) bekezdése alapján mindebből helyesen következtetett arra, hogy a programalkotást az alperes elfogadta, ezzel a programalkotás kifejlesztéséért járó hasznosítási díj esedékessé vált.

Alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében újfent arra, hogy a perbeli megállapodás tárgyát képező programalkotás mindössze a tesztfázisban tartott, és azt a felperes nem adta át az alperes részére, mert teljesítés igazolás nem készült, míg az e-mail útján történő teljesítést a felek közötti szerződés nem tette lehetővé. Ahogy arra helyesen utalt az elsőfokú ítélet, ilyen hibát az alperes nem jelzett a felperes felé a törvényben előírt négy hónapos határidő alatt. Emellett a per egyéb adatai is arra mutatnak, hogy az alperes a felperes teljesítését szerződésszerűnek tekintette, mert a pert megelőzően nem hivatkozott hibás teljesítésre, a követelt összeget mindvégig elismerte, mindössze fizetési haladékot, illetve könnyítést kért a felperestől.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperes nem bizonyította, hogy mi volt az a szerződéskötéskor fennálló helyzet, amelyet a felperes az állított uzsorás szerződéssel kihasznált, és a feltűnő aránytalanság körében előadott okfejtés sem helytálló, mert az alperes a perbeli programalkotás kifejlesztésének ellenértékét vetette össze a perbeli modult is tartalmazó szoftver licencdíjával. Helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perben követelt díj egy eredeti mű létrehozásának díja volt, míg a licenciadíj a már létező művek tömeges felhasználásának ellenértéke, mindezek alapján megalapozottan került sor az elsőfokú bíróság által az alperes érvénytelenségi kifogásának elutasítására.

Alappal sérelmezte a fellebbezés azonban, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében a követelés esedékességét egy olyan időponthoz kötötte, amelyet a felek okirattal bizonyított közös megállapodása módosított. Az elsőfokú ítélet tényállása szerint az alperes a felperestől a 2007. október 2-ai és 9-ei e-mailben 2008. január 31-éig újabb fizetési haladékot kapott, melyre tekintettel a Ptk. 298. §-ának a) pontja értelmében az ezt követő naptól esett késedelembe a perbeli összeg megfizetésével, ezért késedelmi kamat fizetésére 2008. február 1-jétől köteles. Ennek mértékét a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal egyezően a Ptk. 301/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg, azzal azonban, hogy a rendelkező részben a szakasz számra történő utalást mellőzte.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint az ismertetett részben - a késedelmi kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontja tekintetében - megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperes oldalán felmerül, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdése valamint a 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított, 10.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú

perkötség megfizetésére.

, 2013. szeptember 12.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: